

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

BARTOLOMEJ

Číslo 6

ROČNÍK III

Máj

Blahoželáme našim prvoprijímajúcim

Redakcia

FARSKÁ KRONIKA

od 1.4. do 30.4.1995

Do farského spoločenstva sme sviatosťou krstu prijali:

Karina Martišeková
Patrik Schnierer
Marek Danihel
Andrea Horváthová
Nikola Kotelová
Juraj Kotela
Zuzana Senčáková
Martina Oršulová
Martin Tomala
Tibor Pastierik
Martina Paulenková
Tomáš Paulenka
Radoslav Činčura
Jaroslav Činčura
Tomáš Beláček
Jana Ferková
Milan Koša
Tomáš Belbovič
Lenka Srnová
Miroslava Balážová
Jarmila Janošová
Patricia Krúpová
Jozef Krúpa
Erik Pieš
Miroslav Mendel
Tomáš Urminský
Michal Kordoš
Denisa Konrádová
Štefan Kučerák
Petra Borková
Jana Koreňová
Lucia Macháčová
Oľga Majerová

Martin Príbojský
Peter Vida
Martina Haršányiová
Zuzana Micháliková
Monika Borošová
Peter Papco
Lucia Vičanová
Katarína Šarinová
Aleš Turčan
Veronika Franková
Patrik Čavojský
Lucia Kališová
Ivana Köpplóvá
Jana Školková
Katarína Okresová
Miroslav Riedl
Zuzana Pernišová
Ľubica Kohútová
Michala Sedlárová
Richard Haviar
Tomáš Richter
Alena Čavojcová
Andrea Staňová
Ľuboš Kohút
Martina Blanarovičová
Peter Fides
Natália Nátonová
Alexandra Zeliesková
Karina Weissová
Ondrej Turóci
Ivan Gonđa
Maroš - Štefan Masár
Andrej Gilan
Ľubomír Richtárik
Dušan Páleš
Martin Marochnič
Vladimír Vetrák
Patrik Vetrák
Anton Homola
Zuzana Homolová
Jozef Vrabec
Valér Klukan

Boris Klukan
Jozef Fazekaš
Martin Mihalyák
Peter Mihalyák
Peter Vrabec
František Minčeff
Martin Kolhárovci
Iveta Hladká
Miriana Zajacová
Zuzana Kohútová
Petra Kajabová
Lenka Trojlineková
Katarína Mištunová
Danka Štegenová
Katarína Sobotová
Jana Vojačeková
Lenka Tomaškovicová
Katarína Cingelová
Martina Vašíčková
Miriam Franková
Michaela Brenkusová
Tomáš Turóci
Eva Držíková
Katarína Turóciová
Ivana Molotová
Tomáš Molota
Rudolf Cagáň
Zuzana Cagáňová
Martin Oravec
Milan Sobota
Petra Dianová
Nikola Ondrejková
Michaela Vizváryová
Ján Floriš
Lucia Karaková
Martina Karaková
Milan Oršula
Dominika Kulichová
Alžbeta Holá
Anelka-Mária
Stepcevičová

Draký priateľ,

Rád by som Ti poslal pár slov, aby som Ti povedal, ako Ťa milujem a ako sa o Teba starám.

Včera som Ťa videl, ako hovoríš so svojimi priateľmi. Celý deň som čakal, že si pohovoríš i so mnou. Daroval som ti veľkolepý západ slnka a čerstvý vánok. A ty si neprišiel. Napriek tomu Ťa milujem.

Dnes v noci som Ťa videl usínať, dotkol som sa Tvojho čela, rozlial som po Tvojej tvári mesačný lúč a stále som čakal. Prebudil si sa neskoro a ihneď si odišiel do práce a moje slzy sa zmiešali s dažďom, lebo práve pršalo. Dnes vyzeráš tak smutne, že mi to láme srdce, pretože ja Ti rozumiem. I mňa priatelia tak často opúšťali a zraňovali. Keby si sa aspoň so mnou rozdelil o svoju bolesť a samotu. Som si istý, že bol by som Ťa mohol potešiť. Milujem Ťa hebkou zeleňou tráv, šepkám Ti to listím stromov a píšem Ti to farbou kvetov. Volám to k Tebe horskými potokmi. Odievam Ťa teplom slnka.

Moja láska k Tebe je hlbšia než oceán a väčšia než tá najživšia z Tvojich žiadostí. Rád by som s Tebou hovoril a sprevádzal Ťa na ceste. Viem, že je to na tejto zemi ťažké. Naozaj to viem, žil som na nej. Volaj ma, žiadaj ma, volaj ku mne, nezabúdaj na mňa! Mám toľko vecí, s ktorými by som sa chcel s Tebou rozdeliť.

Si slobodný v tom, či ma prijmeš za priateľa. Vyvolil som si Ťa, a preto budem na Teba čakať, lebo Ťa milujem.

Tvoj priateľ Ježiš

P.S.: Ješím sa na stretnutie s Tebou pri 1. sv. prijímaní.

Veľká Lehôtka v srdci Krista Kráľa

*A keď sa ráno prebudím,
už v kostolíku čerpám silu.
V ďakovnej modlitbe
duša moja plesá,
teším sa s Tebou,
Kriste Kráľu*

Nový kostolík vo Veľkej Lehôtke, zasvätený Kristovi Kráľovi, pomaly dva roky slúži svojim veriacim.

Na otázku, komu máme poďakovať, koho menovať, nám dali vo Veľkej Lehôtke jednoznačnú odpoveď: **"Poďakujte Pánu Bohu, že nám dal všetkým zdravie, silu a zánietenosť pre prácu na stavbe kostolíka.** Zapojila sa každá ruka. Impulz a povzbudenie vzišlo z modlitby, ku ktorej nás povzbudil p. kaplán, ktorý teraz pôsobí v Rusku. On často hovoril: "Každý deň sa modlite, i pri najpilnejšej robote a uvidíte o pár rokov, aké zázraky dokáže Pán Boh urobiť v modlitbách."

Ďalšie povzbudenie prinášali páni dekáni, páni kapláni, všetci kňazi prievádzskej farnosti. Obetavosť nemala konca."

Sly sa nám tísli do očí pri rozprávaní všetkých, ktorých sme stretli. Do stavby vložili kus svojho srdca. Svojím spôsobom si každý zapísal svoje meno do kroniky kostolíka aj Boha. Či to bolo oplechovanie veže, strecha, drevené obklady, dlažby, omietky, krížová cesta v drevenom ráme, organ, premaľovanie oltára, sôch, rôzna výzdoba, čistenie okien, maľba obrazov, krajčírske práce, nové koberce, siatie trávy, dokončenie interiéru... Odpustite, ak sme zabudli niečo vymenovať. Lásku tu vidno vo všetkom. Pohľad na krásny kostol hovorí za všetko a všetkých. A čo srdcia Veľkolehotčanov?

Kostol priťahuje aj najzatvrdilejších. Mnohí sa obracajú, ale mnohí sa nedožili ovocia svojej snahy. Veľa chcú naplniť svojou modlitbou za blízkych, za seba v malej ludskej kaplnke, ktorá je v pláne a ešte dokončiť izoláciu za oltárom. Z očí im žiari radosť a **my sa tešíme s nimi na skorú stavbu fary.**

Na svätú omšu už nemusia chodiť do mesta, i keď to robili s láskou. Teraz prišiel Pán Boh za nimi. Veriaci vypovedajú:

"Aj v najväčšie sviatky sme radosť prežívali s Pánom v kostole s našimi drahými kňazmi. Boli tu i misijné sv. omše. Kúpili sme si aj monštranciu, takú krásnu, že keď nám ju náš pán kaplán s mládežníkmi zobral vysvätiť k otcovi biskupovi, usporiadatelia v Banskej Bystrici nám ju ani nechceli vrátiť. Mysleli, že je to dar. Nakoniec nám ju pán kaplán priniesol."

Je toho veľa, vraveli:

"Veľkonočné trojdnie sme prežili v nádhere. Pri nočnej adorácii prišiel za nami náš pán kaplán a na otázku, či nás prišiel kontrolovať, odpovedal, že sa prišiel pokloniť. Stráž pri Božom hrobe držali celé rodiny celú noc. Jeden veriaci nám s úsmevom potvrdil, že toľko hodín, čo strávil v tieto dni v kostole, si zatiaľ nepamätá.

Kristus Kráľ miluje, odpúšťa a volá... Pán dekan im nedávno povedal: "Ak sa budete takto snažiť a obracať, Pán Ježiš bude z Vás mať radosť."

Len Pán Boh - Kristus Kráľ, ktorý bdie nad Veľkou Lehôtkou vie, kto, koľko a čo pre túto stavbu obetoval.

Misie po 40 rokoch...

Po 40 rokoch sa veriaci prievidzskej farnosti zúčastnili ľudových misií vďaka pátrom redemptoristom, ktorí prišli k nám na pozvanie pána dekana.

Vedúci ľudových misií bol páter Ivan Flimel CSsR a spolu s ním Božie slovo ohlasovali páter provinciál Róbert Bezák CSsR a páter Štefan Varecha CSsR. Pri vysluhovaní sviatosti zmierenia i Eucharistie pomáhali páter Virgil Čierny CSsR, páter Václav Hypius CSsR a páter Pavol Sendrej CSsR.

Počas misií sa páter Ivan prihovoril zvlášť ženám, mužom, deťom po celý týždeň na detských sv. omšiach a 2 krát mládeži. Aj pátri redemptoristi teda verne plnia odkaz Svätého Otca - akú mládež si vychováme, takú budeme mať budúcnosť.

Verím, že sa splnilo želanie nášho pána dekana, aby bola naša farnosť svätejšia.

Semienko, ktoré u nás zasiali naši misionári, nesmie zahynúť, ale musí vzklíčiť a priniesť úrodu, aby kvitli životy tých, ktorí po dlhšom či kratšom čase opäť našli Cestu, Pravdu, Lásku...

Misionári navštívili aj chorých veriacich v ich bytoch a udelili im sviatosť zmierenia i pomazanie nemocných. Dobrý Boh uzdravil mnohé zranené duše, keď v zastúpení Kristovom boli nad nimi vyslovené slová kňaza: "Rozhrešujem Ťa..".

Mládež vo štvrtok v adorácii **ocenila vysluhovanie sv. zmierenia** k oslobodzujúcemu, upokojujúcemu a radostnému obráteniu hriešnika, ktorý sa rozhodol zbaviť sa bremena, ktoré ho ťaží. Je to radosť aj pre kňaza, ktorý je svedkom oslobodenia, očistenia. Sviatosť zmierenia patrí k najcennejším, najdrahším, najviac obohacujúcim zážitkom a skúsenostiam kňazskej služby.

Spolu s ostatnými veriacimi mladí prosili o potrebnú silu, vytrvalosť a Božie milosti pre misionárov, ktorí celý týždeň obetavo, s veľkou láskou pracovali pre spásu našich nesmrteľných duší.

Sobotné predpoludnie venovali misionári mladým, ktorí sa pripravujú na sviatosť krstu, sv. prijímanie a sv. birmovania.

V nedeľu bolo vo farskom kostole slávnostné ukončenie misií. Záverom páter Ivan a jeho spolubratia posvätili misijný kríž. Kríž - znak našej spásy, pri pohľade naň chceme vždy načerpať silu...

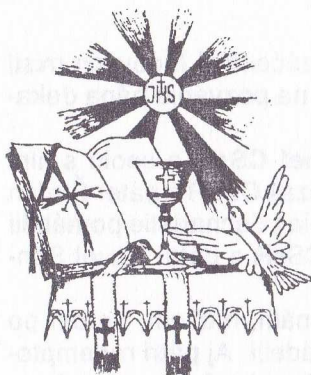
Veriaci prievidzskej farnosti budú dlho spomínať na tento svätý čas.

Vďaka vám, pátri misionári!

Úprimná vďaka patrí dp. dekanovi a všetkým prievidzským kňazom a tiež tým, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom zúčastnili a prispeli na sv. misie v našom meste.

EUCCHARISTIA

Hneď v úvode si položme otázku - čo je pre každého z nás Eucharistia?

Pozrime sa, ako chápe Eucharistiu človek, ktorý mal veľa ticha k tomu, aby sa mohol zamyslieť nad Ježišovými výrokmi o Eucharistii. Vo francúzskej knihe *Heros ou traitres? /Hrdina alebo divadlá?/* podáva manželka jedného väzňa takéto svedectvo o svojom žalárovanom manželovi: "Zakaždým, keď som išla navštíviť svojho manžela do väzenia, opakoval mi: Ako mi je ťažko samému na izbe". **Túžim po svätom**

prijímaní! Túžim po Ježišovi! Urob všetko možné a zadováž mi tú nesmiernu radosť! No nevedela som ako. Kňazi ma odrádzali, že je to pre mňa, pre ženu veľmi nebezpečné. Bola to ťažká doba. Raz som stretla pri autobuse muža, ktorého som už poznala, ale nevedela som, kam ho zaradiť. Pozdravil ma, stisol mi ruku a pýtal sa: Pôjdete navštíviť svojho manžela? Pozdravte ho. A toto mu odovzdajte. A splňte mu jeho veľkú túžbu. Bol to malý balíček obalený celofánom.

Keď som prišla do väznice, manžel sa ako obvyčajne pýtal: Priniesla si? **A ja som po troch rokoch prvýkrát sa mohla na túto otázku usmiať.** Manžel pochopil. Väzenský strážca - iste Božím riadením - balíček neprezrel. Manžel vzal balíček, pritisol si ho k srdcu, uctil si v duchu Pána Ježiša a prvýkrát sa vrátil s rozjasanou tvárou do svojej cely.

Cestou domov som sa rozplakala od radosti, že Ježiš si našiel spôsob, ako vstúpiť do biednej väznice, biednejšej ako bola maštal v Betleheme.

Chápete, prečo tento väzeň tak vrúčne túžil po Ježišovi v Eucharistii? **Mal čas premýšľať. Svojím premýšľaním správne pochopil význam Ježišových slov o Eucharistii: "Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom" /Jn 6, 56/**

Blaise Pascal vraví, že veľkosť človeka spočíva v myslení a že je celkom pochybené chcieť si dať vieru napropagovať. Nedosiahne to ani žiadna kázeň. K pravému hlbokému presvedčeniu sa dostane človek iba sám, svojím premýšľaním a s milosťou Božou.

Ježiš si nás získa pre Eucharistiu až potom, keď náš vlastný rozum premýšľaním spozná význam Eucharistie pre náš život. Cirkev nás k tomu všetkých pozýva. A to aj týmito slovami svätého Písma:

"Skúste a presvedčte sa, aký dobrý je Pán!" /Žalm 33, 9/

Alebo: "Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním." /Mt 11, 28/

Mama

Za hlaholu zvonov
pri TE DEUM
odvíjajúc ruženček
tam
klačovala moja
dobrá, starostlivá mať.

Od
prvého po šieste dieťa
MATKE BOŽEJ
matka
prišla ďakovať.

"Daj lásku najbližším,
vyslyš moju žiadosť:
na cestách trnistých
požehnaj im radosť."

Krehučká, v pokore,
s láskou
vždy - za deti.

Zvony dozvonili,
ruženček vypadol.
JEJ LÁSKA ZOSTALA...
v našich srdciach sviati

A.G. Luborecká

Panna

Bud'nám

Mária

ku pomoci.

Taký krásny deň...

Kvetná nedeľa. Je slnečné ráno. Pred farským kostolom stojí autobus. Kto sa to do neho hrnie? Hírba mladých s úsmevom na tvári. Prečo? Tešia sa na **diecézne stretnutie mládeže s otcom biskupom Rudolfom Balážom**. V Prievidzi ešte netušia, že po

Handlovú budú pristupovať ďalší a počet pasažierov v jedinom autobuse sa zaokrúhli na neobyčajných 80. Co sa deje vo vnútri tejto "sardinkovej konzervy?" Gitara, spev a smiech. Tiež sa rozdávaajú žlté emblémy stretnutia s krstnými menami, zavesené na krku. Ale hlavnou náplňou cesty je predstavovanie života v spoločenstvách mladých po jednotlivých farnostiach a filiálkach. A tak sme zistili, ako to beží v **Kanianke, Lazanoch, Bojniciach, pri piaristickom i farskom kostole v Prievidzi, vo Veľkej Lehôtke, v Chrenovci, v Malej Čausi aj v Handlovej**.

Ani sme sa nenazdali a už tu bola Banská Bystrica s farským kostolom, nabitým mladými zo všetkých kútov našej diecézy. Slávnostná svätá omša, celebrowaná otcom biskupom Rudolfom, bola typicky mládežnícka: so spevom, prosbami, aj kandidatúrou diakonátu a kňazstva niekoľkých bohoslovcov, medzi ktorými bol aj Juraj Jendrejovský z Bojníc. Zvlášť milé bolo prinášanie obetných darov zástupcami jednotlivých dekanátov diecézy. Za náš prievidzský dekanát **sme priniesli kryštálovú misu naplnenú farebnými papierikmi s našimi menami** a na posvätenie pánom biskupom sme tiež priniesli novú monštranciu z Veľkej Lehôtky.

Po obednom pohostení v Bašte pokračoval program v katedrále. Diskusia s otcom biskupom Rudolfom sa striedala s vystúpeniami jednotlivých dekanátov. Neostali sme bokom - scénka bojnickej mládeže i pieseň Rada z Prievidze nezostali bez potlesku. Na záver sme vyšli z katedrály na námestie, kde sme najskôr **okolo obnoveného Mariánskeho stĺpu vytvorili veľký spievajúci kruh**. Potom sme sa presunuli pod okná biskupského úradu zaspievať trom hlavám trčiacim z okien. Komu patrili? Otcovi biskupovi Rudolfovi Balážovi, veľvyslancovi Slovenskej republiky vo Vatikáne Antonovi Neuwirtovi a pánu riaditeľovi biskupského úradu Jozefovi Hrtúsovi. Námestie sa nám zapáčilo. Nikomu sa z neho nechcelo odísť. Teda znovu spevy v kruhu, ktoré spestrili františkánski novici a nekonečné fotografovanie pri Mariánskom stĺpe. Ako poslední sme sa zo slnečného námestia pobrali konečne k svojmu autobusu s trpezlivým pánom Patrovičom. **S veselým duchom a so srdcom vďačným Pánovi za prežitú chvíľu** sa nám rýchlo miňala aj cesta späť. S predsavzatím stretnúť sa ako mládež dekanátu niekedy v lete sme sa rozišli do svojich domovov, kde lásku a radosť z takého krásneho dňa chceme rozdávať ďalej...

Rodičovské požehnanie

Požehnanie rodičov je požehnaním od Boha. Sila rodičovského požehnania spočíva v prvom rade v tajomstve ich stvoriteľského poslania. Dostali podiel na stvoriteľskej moci božej. Majú veľkú zodpovednosť starať sa nielen o telesný vývoj detí, ale aj o ich vývoj duchovný.

Požehnanie rodičov vyplýva ďalej z tajomstva ich kňazského poslania. Svätosťou manželstva týmto "veľkým tajomstvom", dostávajú muž a žena, otec a matka, kňazskú moc, ktorá im nebude odňatá (sv. Augustín).

Moc a sila rodičovského požehnania spočíva konečne aj v ich hodnosti, ako Božích zástupcov. Za nimi stojí sám Boh. On potvrdzuje a splňa prosby ich žehnaní. Rodičovské požehnanie je súčasne "svätosťou domáceho krbu". Keďže požehnanie rodičov má veľký význam, majú otec a matka žehnať svoje dieťa už od prvého dňa života, ba už vtedy, keď matka cíti nový život pod srdcom.

Rodičia majú teda s vierou a dôverou dávať svojim deťom na čelo znamenie kríža, podľa možnosti aj so svätenou vodou a hovoriť:

"Na prihovor Panny Márie nech Ťa žehná Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý, Amen."

V katolíckych rodinách má platiť pravidlo: ani deň bez rodičovského požehnaní! Keď dieťa od malička zvykne na rodičovské požehnanie, nebude sa hanbiť ani ako 14 ročné prijať od otca a matky "požehnanie na dobrú noc" - hovorí jedna skúsená matka.

Dávajte preto, milí rodičia, požehnanie svojim deťom každé ráno a večer. Zvlášť ich požehnajzte v deň ich prvého svätého prijímania. Pri odchode z domu do cudziny. A nezabudnite ich žehnať do dialky aj vtedy, keď sú ďaleko od domu. Rodičovské požehnanie "zaletí" k deťom ponad hory, ponad doly, aj keď boli ako vzdialené.

Požehnajzte ich sv. vodou a znakom kríža v deň ich sobáša a najmä vo chvíli vášho zomierania.

Toto posledné požehnanie je akoby zhrnutím všetkých vašich požehnaní počas celého života a bude sprevádzať vaše deti na všetkých cestách a pomáhať im.

Právo požehnať svoje vnúčatá a svojich zverencov majú aj starí rodičia a vychovávatelia. Rovnako sa majú vzájomne požehnávať aj snúbenci a manželia.

Čo Vám priniesli misie?

Prinášame Vaše odpovede, milí čitatelia:

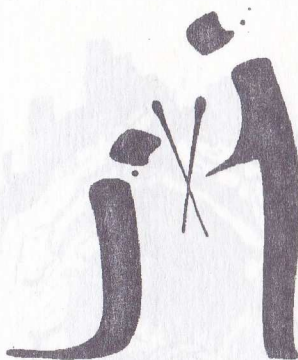
- Prestala som sa báť smrti.
- Odvtedy sa modlím za deti.
- To "Áno" Bohu, ktoré nám toľké roky chýbalo.
- V každom človeku chcem vidieť Pána Ježiša, kedysi som si hovorila: Hrešíš? Hreš, budeš trpieť, tak Ti treba. Od misií sa modlím za každého človeka a prosím zaňho.
- Než spácham hriech, po tých tvrdých kázňach sa mi objavuje obraz živého Ukrižovaného a chránim sa hriechu.
- Pochopil som, že tento život je len prechod do večného života, to, čo som budoval - majetky, je k ničomu. Začínam si budovať majetky duchovné. Čo som vybudoval, je haraburdie.
- Teraz mám 73 rokov, ako 16-ročná som bola prvýkrát na misiách. Bol to iba jeden misionár a my, celé procesie sme za ním chodili. Misie boli pre mňa vzpruhou.

* * *

Aj Penzión v Priedvzi navštívili misionári spolu s pánom dekanom Bednárom, pánom dekanom Mečiarom a pánom kostolníkom Málikom. Pred svätou omšou prijali sviatosť zmierenia niektorí aj po dlhých rokoch. Pri svätej omši boli ľudia dojatí k slzám.

Otec misionár v príhovore povedal: "Pán Ježiš Vám dal čas tu v penzióne žiť v láske a svornosti. Modlite sa jeden za druhého, za svoje deti a VZÁJOMNE SI ODPUSTITE. Nič nečistے sa nedostane do neba."

Obyvatelia penziónu poďakovali misionárom modlitbou a kvetinami. Odovzdávame Ti svoje životy, Bože, veď nás. Tak zneli ich slová.

Janka so srdcom na dlani

Pri sobotnej svätej omši dňa 22. 4. 1995 nám čas s Pánom spríjemnila speváčka Janka Daňová z Bratislavy. Co nasledovalo potom? Hodinový koncert, kde spievali už aj naše mladé talenty. S Jankou sme vytvorili priateľské spoločenstvo. Mladí mohli spoznať Janku, ktorá nám ukázala, že nielen hlasom, ale aj svojím radosným životom možno chváliť Pána. Ďakujeme Ti, Janka, že si prišla medzi nás. V ten večer opäť platilo: "Kto spieva, dvakrát sa modlí."

Silvia

Prameň v Turanoch

Bola nedeľa 19. marca. Podľa kalendára mal meniny Jozef. Prameň - teda nás čakala cesta do Turian. Pršalo. No i tak sme sa pridali k tým, ktorí si v tento deň spomenuli na pána dekana Hanáka. Oslavoval 44. narodeniny. Modlitbou a piesňou nám ubiehala cesta. Po uvítaní pánom dekanom a po krásnej svätej omši bol slávnostný obed. S pánom dekanom sme strávili dve hodiny piesní a radostí na fare. Bol to krásny deň plný zážitkov. A Boh - ochranca všetkých nás ani na chvíľu neopustil. Sľúbili sme si, že Turany opäť navštívime. A nezabudneme.

"Spievaj Pánovi duša, spievaj, aleluja, aleluja!"

Prameň

Nech sa stane Tvoja vôľa, Pane

Kamarátka mala veľmi chorého starého otca. Sťažovala sa mi, ako veľmi trpí. Navrhla som, aby sme išli na sv. omšu. Počas nej som sa modlila za chorého taktó: "Bože, daj, aby starý otec kamarátky vyzdravel alebo umrel, len aby toľko netrpel. Nech sa stane Tvoja vôľa, Pane Bože, ďakujem Ti."

Po sv. omši sme si vzájomne povedali o modlitbách za starého otca, ale nepovedali sme si obsah. Na druhý deň priateľka plakala, starý otec zomrel. A skončil práve v čase sv. omše, na ktorej sme sa zaňho modlili. Kdesi v mojom vnútri som si vyčítala, že som sa modlila za jeho smrť. V čase jeho skonu sa na dvore rozsvietilo svetlo. SVETLO... Pán Ježiš povedal, že On je svetlo. Hneď ma napadlo, že duša starého otca je spasená.

Spomienky na Prievidzu

Podľa štatistík patrila Prievidza medzi jedno zo slovenských miest s najlepšie zakorenеным duchom ateizmu. Mnohé roky však bola mestečkom s hlbokými koreňmi viery a nazývala sa "perlou diecézy". O svoje spomienky na Prievidzu sa s nami podelil bývalý tunajší farár, dnes veľprepošt na dôchodku, **Emanuel Schubert**, ktorého sme navštívili v mieste, kde dožíva 92. rok, v Banskej Štiavnici.

Ako si spomínate na Vašu pastoráciu v Prievidzi v r. 1936-1947?

"Keď na prievidzskej fare zomrel vdp. Miššúth, rodák z Donovalov, bolo treba nového farára. Keďže patronát nad Prievidzou mali Bojnice, tu sa rozhodovalo o novom prievidzskom farárovi. Z 9 uchádzačov som bol poverený byť farárom ja. Treba spomenúť, že ešte predtým som bol Miššúthovým kaplánom, a keď som mal prísť do Prievidze, vtedajší p. biskup Bláha mi v menovacom dekréte napísal: "... posielam Ťa do klenotu mojej diecézy". Prievidzu totiž volali perlou diecézy, lebo priam žiarila katolíckym duchom. Roboty bolo veru dosť. Okrem Prievidze som musel stíhať chodiť aj do Koša a Sebedražia, pretože tamajší farári boli chorí a bolo im treba vypomôcť slúžiť sv. omše. Učil som 30 hodín náboženstva v týždni, aj na gymnáziu s profesorom Lukášom Petrášom, bojnickým farárom, čo bola veľmi vyčerpávajúca práca."

Ako by ste porovnali život katolíkov pred 50 rokmi a dnes?

"Vtedy to boli katolíci bez presvedčenia, lebo každý chodil do kostola. V Prievidzi všetko žiarilo a dýchalo katolicizmom. Dnešná mládež bola vychovávaná bez viery. Rodičia sa totiž báli, nechceli prísť o miesto v práci, a tak sa to odrazilo na deťoch, že nemajú základ viery. Dnes treba začať odznova, postupne sa učiť náboženstvo, chodiť do kostola..."

Pokiaľ sa nemýlim zastávali ste aj funkciu starostu mesta. Čo ste v tejto funkcii vykonali pre Prievidzu pozitívne?

"Keďže som chcel pomôcť chudobným, dal som príkazy postaviť pre nich domy. Vo funkcii starostu som sa ako farár nepáčil svetským pánom, preto ma vrhli do väzenia, spolu napr. aj s dp. Mišíkom. Keď bol súd, tak ma oslobodili, lebo som pomáhal chudobným stavaním domov."

A Váš odkaz Prievidžanom?

"Že ich pozdravujem, aj pána dekana, ktorý bol u mňa kaplánom." Pánu veľprepoštovi prajeme, aby ešte dlho zapáľoval srdcia hlavne mladých vierou a vyprosujeme mu dar zdravia, trpezlivosti a pokory.

Kvíz

1. Čo je podobenstvo?
2. Koľko apoštolských listov napísal sv. Pavol?
3. Vymenujte aspoň 5 prorokov Starého Zákona
4. Z apoštolov boli bratia:
 - a/ Peter a Ondrej
 - b/ Matúš a Tomáš
 - c/ Matej a Filip

Odpovede pošlite do 10 dní na adresu redakcie alebo vhodte do pripravenej schránky vo farskom kostole.

Výhry z čísla 5

Kvíz: 1a, 2a, 3a, 4c, 5c, 6a, 7c, 8a, 9a, 10b,
 Superkrížovka: Kríž je znakom spásy
 Výhercovia: A. Palášthyová, E. Osvaldová /kvíz/
 G. Bakytová /krížovka/

-elp-

* * *

Milé deti !

Vyfarbenú prostrednú dvojstranu tohto čísla prineste k zlosovaniu na detskú sv. omšu 28.5.1995 o 11.00 vo farskom kostole.

Na chvíľu opäť deťmi

Opäť v jeden štvrtok trieda čakala na príchod profesora. Malé skupinky dievčat viedli dialógy na rôzne témy. Ale čo sa nestalo. V našej skupinke som navrhla, aby sme začali hrať hru "Peter Pavol". Najprv nedôverčivé pohľady a vysvetľovanie dostalo obrátky. Po tomto výklade nastala osudná chvíľa. Ostatné dievčatá sledovali túto skupinku. O chvíľu výbuch smiechu, niekto zmení miesto a hra pokračuje. Spočiatku si z nás začali robiť show. Ale, keď sa náš smiech a nálada zväčšovali, začalo im vrtať v hlave, aké je kúzlo úsmevu. Skupinky nás začali pozorovať a opakovali po nás. O chvíľu sa k našej 6-člennej skupinke pridávali. Rozrástia sa. Postupne prichádzali zástupcovia skupín pýtať sa na pravidlá, aby sa mohli hrať.

Z dievčat sa na chvíľu opäť stali deti.

Habakuka M.B.

Vážne i veselo...

PLEŠAJTE, RADUJTE SA
K HRAJTE. 1/89/

- Keď som bola mladá, mala som hladkú tvár a skladanú sukňu a teraz je to naopak.

- Ak nič nechcem vidieť, nepomôžu mi ani okuliare, ale ani žiadne svetlo.

- Umenie je byť priateľom bez vedľajších úmyslov a záujmov.

- To, čo veľkí robia, o tom malí budú vždy len premýšľať.

- Na konkurze sekretárky: "Vy, slečna Fordosová, sa uchádzate o miesto sekretárky?" "Áno". "Prosím Vás, z cudzích jazykov ktorý ovládate?" "Jedine slovenský - ja som zo Štúrova."

- Príde Béla zo školy a hneď pri dverách sa ho mamička pýta: "Že pán učiteľ neprišiel na to, ako ti otec vypočítal tú matiku?" "Nie, len mi povedal, že som stále hlúpejší..."

V obchode: Pani suseda, kde beriete peniaze na mäso pre psa, keď je teraz také drahé? "Pani moja, ja mäso nepotrebujem - môj pes je vegetarián..."

Emil Ochat

BARTOLOMEJ - časopis prievidskej farnosti. Vydáva Rím. kat. farský úrad Prievidza. Adresa redakcie: Bartolomej, Mariánska 4, 971 01 Prievidza, t.č. 0862/228 01. Redakčný kruh vedie Ondrej Šmidriak. Dobrovoľný príspevok 3,- Sk. Tlač - Ofsetka. Tlač registrovaná Okresným úradom v Prievidzi pod č. MT 1/1994. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov. Nevyžiadané rukopisy sa nevracajú.